

Žemaičių saulutė

2007 12 29 / ŠEŠTADIENIS

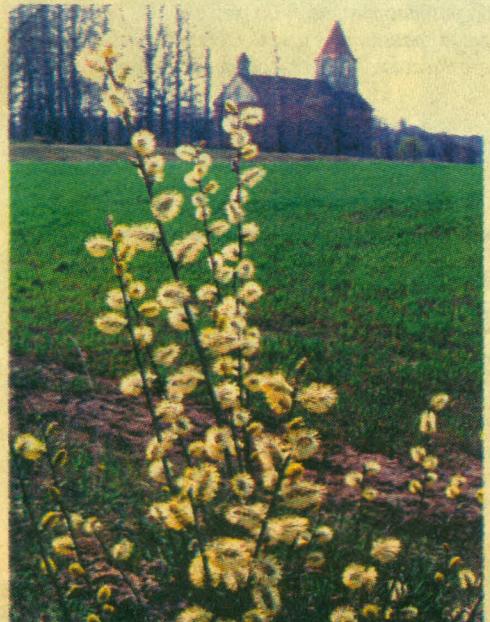
KULTŪROS SAVAITRAŠTIS

Nr. 26 (589) / Kaina 1 Lt

Gerb. bičiuliai,
Tęsiasi „Žemaičių
saulutės“ laikraščio pre-
numerata 2008 metams.
Laikraštis, kaip ir šiemet,
išeis kas antrą savaitę,
o prenumeratos kaina
nepasikeitė.
Kviečiame ir toliau visus
prenumeruoti „Žemaičių
saulutę“. Ją galite
užsisakyti visuose Lietu-
vos paštuose.
Būkime kartu ir 2008-
aisiais!

Alina VEITIENĖ

Tyloje besikeičiantys metų laikai

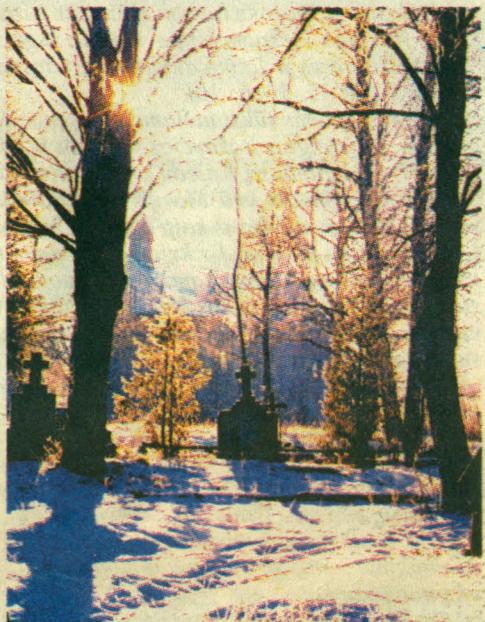
Pavasaris.

Vasara.

Ruduo.

Žiema.

Metai - tai neilgas laikotarpis žmogaus gyvenime. Seniesiems metams einant į pabaigą, dažnai susimąstom, kas buvo gera per praėjusius metus. Visi įvykiai praslenka pro akis tarsi kino ekrane. Laimingi žmonės esame, jei turime kuo pasidžiaugti, nors nei turtangi tapome, nei didelių sėkmų patyrėme. O tas mūsų džiaugsmas gali būti ne tik dėl to, kad pasistatėme naują namą ar kažką svarbaus nuveikėme. Tai gali būti ir nuskaidrėjimas sielos viduje ir supratimas, kad suvokei kažką svarbaus dėl ko keičiasi tavo mintys, vertybės. O gal tau buvo ir toks laiko tarpas praėjusiais metais, kai, rodos, Aukščiausias tau vis siuncią vargus, išbandymus, nesékmės. Iki tol, atrodo, taip ramiai jauteisi, o per „juodą“ laikotarpį ištikusius nesklandumus, bėdas, artimujų ligas, jauti nepasitenkinimą, kad gyvenimas visai „neina“, kaip tikėjaisi, kaip buvai planavus. Ir po kažkelinto „kritimo“ imi suvokt, kad ne taip paprasta, atsižadant savo norų, savo svajonių, yra eiti tau paskirtu gyvenimo keliu ramiai, nesiblaškant, priimant tau skirtus vargus nemurmant. Kad šiątai ištvertum turi būti tvirtas, ramus, o kad tą ramybę rastum vis daugiau laiko praleidi gamtos tyloje, kur viskas taip tyliai ir nepaprastai gražiai keičiasi.

Pavasaris

Visuomet žmonės pavasario laukia, nes šildanti po žiemos miego saulė, suspindi taip viltingai, kad atbunda ne tik žemę, medžiai, paukščiai, bet ir žmogaus širdis, išsiilgusio saulės spinduliu. Čiulbantys paukščiai, prazystančios gėlės, atgiję vabzdžiai – visa ta nuostabi Dievo kūrinija, gavusi džiaugsmingą saulės šilumos gūsi, rodos, virpete virpa iš laimės ir savo grožiu ar giesme šlovina Kūrėją.

Ryškiausiai pavasarij atsimenu vaikystėje. Pačioje kovoje pradžioje, kai sniego būdavo dar dideliais lopais, išgirsda vom džiugiai klykaujančias pempes. Pamatę balta gandrą

lyg stebuklą nė negalvodami ritomės kūliais ant balto sniego lopinelių. Su vyresniu broliu popiet eidavom į laukus, už sodybos. Ten grioviouse it geltoni viščiukai žydėdavo minkštį karklo kaciukai, o nuo kalniuko vingiuojantis upeliukas linksmai čiurlendamas plukdė pavasarinius vandenis į pakalnę. Valandų valandas mégau žiūréti į veidrodinio upeliuko vandens tekėmę. Ypač tuomet, kai jis pavasariais linksmai plukdė įvairius akmenis, šakas, molio gabaliukus. Pavasaris turi nuostabų kvapą, neleidžiantis vaikams nustytį troboje. Pamenu, kaip vieni kitiems girdavomės pamatę gandrą, varlę ar praeidusią pirmą pavasarinę gėlę. O per paskutinę pamoką kumštelsi savo suolo draugei ir suokalbiškai mirkelsi: „Eikim į žibutes“. Ir dviem mergaitėm linksmai keliaujant kaimo keliuku į pamiskę, būtinai susitiksim kurią iš kaimynių, kuri paklaus: „Kur išeinate?“ „Į žibutes“, - atsakysim kuo rimčiausiai. Nuėjusios į pamiskę pamatysem tų mėlynuojančių gelycių visą mišką prisętą, ir parsinešim jų abi pilnas saujas, nuo kurių visi namai pakvips pavasariu.

Kai kiek paaugsi, mégxi eit į daržą, nes patiks žiūréti, kaip dygsta daigas, kaip auga vienas ar kitas augalas. Tas augimas neretai bus toks ženklus, kad pora dienų nenuėjusi prie savo pasėtų augalų vos juos bepažinsi.

Paskui bégant metams pavasaris tau neš nerimą, kurį savo sieloje raminsi, tyloje galvodama apie Viešpatį.

Vasara

Vasara – šilta miela, atverianti savo grožį po pavasarį spalvingai nužydėjusių alyvu, lelijų ir tulpių darželiuose. Kvapnūs, glostantys, paukščių giesmių pripildyti vasaros rytmeciai. Jei tu atsikelsi anksti, kad saulė dar tik nepakilusi, o tik nurausvinusi padangę ir neišnaikinus pasakiško žemės rūbo – pievas ir miškus apgaubusio rūko, tai pajusi, kaip gera yra šlovinti Viešpatį ankstyvo ryto tyloje. Atsiversi Psal-

mes ir skaitysi tas, kuriomis šlovinamas Kūrėjas. Tavo širdis prisipildys ramybės, džiaugsmo, tylos. Ir tuomet pamatysi, kad vasaros rytas tapo dar nuostabesnis, skaidresnis. Beržu lapeliai saulės nušvesti mirgės lyg gyvi, pievų kvapai sklaidysis ore, paukščiai plyšaus. Tu norėsi tokį rytą nusipraust šaltoje upės tekėmėje ir ramiai pradėt būsimą dieną.

Ruduo

Ruduo praneša apie save nokstančiais obuoliais, iš toloraudonuojančiomis šermukšnių kekėmis, tuštėjančiais laukais. I tuos tuščius rudens laukus išeini išeini lyg į dykumą. Tokia nuoga, toks tuščia jautiesi. Viskas dėl ko taip jaudinasi ir pergyvenai, ima atrodyti taip nereikšminga, taip nykiai palikę tavo sielą tuščią. Net tuščiuose rudens laukuose besiblaškantis vėjas, atrodo toks tuščias ir vienišas, kad norėdama nepasiduot liūdnoms mintims kasdien iš naujo kartoj: „Viešpatie, pripildyk mano sielą.“

Žiema

Baltas žiemos grožis gražiausias ten, kur tyla, ramybė, kur sniego baltumas nesutryptas. Lyg iš pasakiško paveikslė žiemą atrodo miškas. Ašerkšniję saulės nušvesti medžiai spindi it krištolas, baltas patalas užklojes eglų šakas, žemę, visus daiktus aplinkui atveria nepaprastą pasaulio šviesą. Nejučia imi galvoti, Viešpatie, kokį nuostabų sukūrei pasauli.

Vėliau ilgai žiūrėsi, kaip krenta snaigės. Tas snaigų šokis lengvas, ramus, užsningantis visą liūdesį, nerimą. Vakare, šaltoje mėnulio šviesoje klaidžiojant įvairiems šešiliams, pamatysi, kaip sniege atispindi medžiai, namai ir senų kapinių kryžiai.